

HASSELT, André van, letterkundige (Maastricht

5 januari 1806 - Sint-Joost-ten-Node 1 december 1874).

Van Hasselt studeerde aan het atheneum te Maastricht en daarna in de rechten te Luik, waar hij leerling was van Johannes Kinker. Van 1833 tot '42 verbonden aan de Bourgondische Bibliotheek te Brussel, van 1842 tot '44 „provinciaal opziener” van het lager onderwijs te Antwerpen, van 1844 af inspecteur der normaalscholen.

Van Hasselt debuteerde in 1825 met Nederlandse gedichten (De zon of de morgen, Waterloo en de eeuwigheid), maar nog vóór 1830 ging hij nagenoeg geheel op het Frans over, dat hij beschouwde als „la véritable langue des idées”. Kenschetsend voor zijn opvattingen is zijn verklaring in de inleiding bij zijn Esmoreit-uitgave (1839), dat het Vlaams nog wel een studie-object is voor historici en filologen, maar in de praktijk geen nut meer heeft en wellicht zal uitsterven.

Als Franstalig lyricus werd hij door La Jeune Belgique als voorloper beschouwd. In artistiek opzicht werd hij sterk beïnvloed door zijn verblijf te Parijs in 1830, waar hij o.m. in contact kwam met Victor Hugo, die, samen met de verfranse sfeer te Maastricht, aansprakelijk is voor Van Hasselts taalkeuze. Kenschetsend is bij hem evenwel ook het Germaanse element, dat zowel in de beoefende genres (balladen, parabelen) en in de aangewende metriek als in de dromerige gevoeligheid van zijn poëzie te herkennen is. Van Hasselt was zich bewust van zijn oorspronkelijkheid en zijn eigengeaardheid als Belgisch letterkundige, die zich op het ontmoetingspunt van twee culturen bevindt, zijn inspiratie zoekt in de Germaanse poëzie en ze in het Frans transponeert.

LITERATUUR: L. Alvin, *André van Hasselt* (1877); - A. Reichert, *Les sources allemandes dans les œuvres poétiques d'André van Hasselt* (1933); - E. de Bock, *Ondergang en herstel of het begin van de „Vlaamse Beweging”* (1970).

MARCEL DENECKERE